

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Tot entenent l'amor (propri)

La història. En algun indret nevat de Noruega, ahir. Kaja és una dona jove i senzilla, innocent, que viu per a la família, un bon dia a la casa del costat s'instal·la una parella que ella considera perfecta, envejable, per tant, la fascinació esclata amb greus efectes matrimonials

La pel·lícula. La jove cineasta noruega Anne Sewitsky (Oslo, 1978) juga a esventrar la joguina matrimonial de tota la vida. Ho fa amb les maneres, entre cíniques i inefables, d'un Woody Allen emasculat per un Ingmar Bergman encara optimista. És el que té de bo, apassionat, conflictiu, escèptic, sexual, ser l'amant de comèdies humanes per explicar que la parella sentimental fa més aigües que el creuer Costa Concordia ran la costa de la Toscana. *Siempre feliz* (*Sykt lykkelig, Malaltissament feliç*, en traducció literal del no-

ruec) és una comèdia romàntica, existencial, sobre la crisi conjugal i les (in)evitables infidelitats, focalitzada en dues parelles, una noruega, altra danesa, que s'emmirallen mútuament per posar en evidència el grau de frustracions personals que la convivència comporta. I les renúncies corresponents. El to de la comèdia s'instal·la en un humor molt nòrdic, possiblement a contrapèl de la comicitat mediterrània. Tanmateix, les peripècies viscudes per Kaja (Agnes Kittelsen, sucre candi d'ingenuïtat eròtica!), la do-

na més fràgil i alhora generosa, suposen el bo i millor de la vetllada. Al temps que, en la seva evolució psicològica, o la presa de consciència personal davant el fet d'estimar o ésser estimada, administren les aportacions calòriques, riques en optimisme femení ¿o és feminista? del discurs que ha muntat l'Anne Sewitsky, premi Sundance 2011 i candidata als Òscars d'enguany. El film també és generós en detalls ínfims. I com si fóssim dins d'una comèdia grega, metòdi-

'Siempre feliz'

Directora: Anne Sewitsky.
Intèrprets: Agnes Kittelsen,
Joachim Rafaelsen,
Maibritt Saerens, Oskar
Hernaes Branso. Noruega,
2010. 87'. Funatic Lleida.

cament un quartet que canta *gospel*, trenca el realisme dramàtic per distanciar l'espectador a la manera del cor grec. Agapimu.

La imatge. Kaja, a la cuina, abraonant-se damunt Eirik, marit de l'Elizabeth, moments abans de practicar-li una 'fellatio' com cal.

La frase. 'Em pensava que no podia aspirar a més, però no és així', conclou Kaja. La resignació és el refugi dels pobres d'esperit.

La recomanació. Apropiadada per a sibarites de la divina comèdia humana, nord enllà.